

Ζητήσω συγχώρησι, γιά τὸ κακὸ ποὺ σὰς προζένησα... Ὑπῆρξα πάντα σκληρὴ καὶ κακὴ μαζὺ σας... Ὄταν σὰς ἀρνήθηκε ὁ σύζυγός μου τὴν ἀδελφίαν τοῦ μισθοῦ, ἡ αἰτία ἦμουν ἐγώ... Ὄταν ἀρνήθηκε νὰ σὰς ἀναθέσῃ τὶς περιουσίες, ἡ αἰτία πάλι ἦμουν ἐγώ... Σύντριψα τὴ ζωὴ σας... Τριάντα δολοκλήτρα χρέονα, σὰς κράτησα δυστυχισμένον κι' αἰχμάλωτο μέσα στὸ σκοτεινὸ γραφεῖο σας... γιὰ... γιὰ νὰ μπορῶ νὰ θλέπω κάθε πρωί, ἀνασηκώνοντας τὴν κουρτίνα μου, τὸ ἀγαθὸ γλωσσὸ σας πρόσωπο... πίσω ἀπ' τὸ παράθυρό μου!... Κι' ὅλα αὐτὰ τὰ κκανα, γιὰτὶ ἀπ' τὴν πρώτη ἡμέρα ἀκόμη ἔνοιωσα γιὰ σὰς συμπάθεια ζωηρῆ, ἡ ὁποία σιγά-σιγά ἔγινε μιὰ ἀγάπη ἀγρία, ἀποκλειστικὴ, θαθειά!... Σὰς ἀγαποῦσα, ὦ!... ναι σὰς ἀγαποῦσα ζηλιάρικα, πολὺ ἀγρία... μ' ὄλη τὴν ψυχὴ μου καὶ μ' ὅλον τὸν ψυχρὸ ἐνωϊσμό τῆς ὑπερήφανης καὶ κυριαρχικῆς ψυχῆς μου!...

Ἡ ἄρρωστη ἔτρεμε δολοκλήρη καθὼς μιλοῦσε.
Ἦστερα ἔπεσε μισολήθουσα στὸ μαξιλάρι, μὴν ἔχοντας πεῖα τὴ δυνάμη παρὰ νὰ μουμουριζέη σιγαλά κι' ἱκετευτικά:
— Συγχωρεῖστε με... Συγχωρεῖστε με!

— Σὰς συγχωρῶ! μουμμούρισε κι' ὁ Ζανθάλ χωρὶς κανέναν δισταγμὸ, καὶ μὲ αὐθόρμητο κίνημα τῆς καλῆς κι' ἀπλοϊκῆς καρδιάς του.

Καὶ τὸ εἶπε παρעυθὺς αὐτὸ, γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρῃ ἐξ αἰτίας του οὔτε ἓνα λεπτό, ἡ γυναῖκα αὐτὴ ποὺ τὸν εἶχε θασανίσει ἔτσι τριάντα δολοκλήτρα χρόνια...

Τὴ στιγμή ἐκείνη, χτυπήματα ἀκούστηκαν στὴν μια ἀπ' τὶς ἄλλες πόρτες. Ἡ καμαριέρα παρουσιάστηκε καὶ πάλι καὶ τὸν ὠδήγησε γρήγορα σ' ἓναν σκοτεινὸ διάδρομο.

Ἐκεῖ τὸν ἄφησε ὦρα πολλή, σάν τρελλό, σάν χαμένον μέσα σ' ὄνειρο ἀπίθανο, ἡδονικὸ μαζὺ καὶ θασσανιστικόν... Κ' ὕστερα, ξανάρθε πάλι καὶ τὸν κατέθεσε ἀπὸ τὴν ἴδια κρυφὴ σκάλα στὴν αὐτὴ τοῦ γραφεῖου του...

Στὴν εἴσοδο ὅμως ἀντικρύστηκε μὲ τέσσερες ἀνθρώπους: Μὲ τὸν κύριο Ἑρμανζέ καὶ μὲ τρεῖς γιατροῦς.

Ὁ Ἑρμανζέ τοῦ εἶπε:

— Αὐτὸς τὴ σκότωσε!... Σ' ὄλη τῆς τῆ ζωῆ τὴν προφυλάξαμε κι' ἀπ' τὶς μικρότερες ἀκόμη συγκινήσεις!... Ὡστόσο, πρὸ ὀλίγου ὑπέστη ἓναν μεγάλο ψυχικὸ κλονισμό: Μῆλσε λίγη ὦρα — ὅπως μοῦ εἶπε, ἡ καμαριέρα — μὲ τὸν ἄνθρωπο αὐτόν... Κι' ὁ κλονισμὸς ποὺ δοκίμασε μαζὺ του, τὴ σκότωσε!...

Τάλεγε ἀγρία καὶ προκλητικὰ καὶ φωναχτά αὐτὰ τὰ λόγια του ὁ κ. Ἑρμανζέ... Μὰ ὁ Ζανθάλ δὲν τὸν ἔκουγε τώρα.

Πεσιμένος μὲ τὰ μούτρα ἐπάνω στὸ γραφεῖο του, ἔκλαιγε πικρά... Ἐκλαγε κι' αὐτὸς τὸ θάνατο Ἐκείνης, ποὺ ἦταν συγχρόνως ἡ Καταστροφὴς 'κ' ἡ Ἀγαπημένη ὄλης τῆς ἀραχλῆς ζωῆς του...

Μόλις σήμερα εἶχε καταλάβει, ὅτι μὲ τὸ ἴδιο πάθος — κι' ἀσυναίσθητα ὅμως — ἀγαποῦσε κι' αὐτὸς Ἐκείνη, ποὺ ἔπαψε πεῖα νὰ ζῆ, γιὰ νὰ τὸν τυραννῆ!

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Ἡ κολακεία εἶνε ἡ ἀεροφροσύνη τῆς περιφρονησεως.
Λαμοναί

Ἡ καλὴ ὑπόληψις λάμπει ἀκόμη καὶ μέσα στὸ πιὸ ζοφερὸ σκοτάδι.

Ὄταν θυμώσης, μέτρα ὡς τὰ δέκα κι' ὅταν γίνης ἔξω φρενῶν μέτρα ὡς τὰ ἑκατό.
Τζέφερσον

Ἡ νίκη κλίνει πάντοτε πρὸς τὸ μέρος στὸ ὁποῖο θαυσιλεύει ἡ ὁμόνοια.

Ὅποιος δέχεται μιὰ εὐεργεσία, πουλᾶει τὴν ἐλευθερίαν του.
Πόπλιος Σόρως

Γιὰ νὰ κἀνης τὸ καλὸ, εἶνε ἀνάγκη νὰ καταβάλῃς κάποια προσπάθεια, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἀποφύγῃς τὸ κακὸ, νὰ κατανηκῆς τὰ πάθη σου καὶ τὶς ἐπιθυμίες σου, εἶνε ἀνάγκη νὰ καταβάλῃς μεγαλύτερη ἀκόμη προσπάθεια.
Βίκτωρ Οὐγγκώ

Ἡ πιὸ ἐπιφροθὴ κακία εἶνε ἐκείνη ποὺ φορεῖ τὴ μάσκα τῆς καλοκαγαθίας.
Τολστόϊ

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΥ

Δημοσιεύουμε καὶ σήμερα δύο ἀκόμη ποιήματα, ἀπὸ τὴν ἀγνωστὴν στοὺς πολλοὺς καὶ σπανίαν ποιητικὴν συλλογὴν τοῦ ἀληθινοῦ ἠρωικοῦ στρατηγοῦ Δημ. Ἰωάννου:

ΓΥΝΑΙΚΑ

Γυναῖκα! τῆς χαρᾶς πηγῆ καὶ θάλασσα τῶν πόνων!
Τῶν Χερουθεῖμ προσκύνημα, κατάρτα τῶν Δαιμόνων...
Δός μου ἓνα θλέμμα σου γλυκὸ, στὸν οὐρανὸ ν' ἀνέθω,
Ν' ἀνοίξω τὸν Παράδεισο, τὸν Πλάστη ν' ἀντικρύσω!
Δός μου ἓνα θλέμμα σου πικρὸ, στὸν Ἄδη νὰ κατέθω,
Νὰ θλαστήμῃσω τὴ ζωῆ, τὸ χάρο νὰ φτωνήσω!...

Γυναῖκα! τῆς χαρᾶς πηγῆ καὶ θάλασσα τῶν πόνων!
Προσκυνητᾶρι τῶν Καιρῶν, κατάρτα τῶν Αἰώνων...
Δός μου ἓνα χἀδι σου γλυκὸ, καὶ στὸ γκρεμὸ νὰ πέσω!
Δός μου μιὰ τρίχ' ἀπ' τὰ μαλλιά, τὸ θάνατο νὰ δέσω,
Νὰ κόψω τὰ θουνά στὰ δύο, νὰ σώρω τὴν Ἑλπίδα,
Νὰ σώρω λάμια, δράκοντα, ὄχι, μονομεριδα!...

Γυναῖκα! τῆς χαρᾶς πηγῆ καὶ θάλασσα τῶν πόνων!
Χαμόγελο τῆς Χαραυγῆς, ὄργη τῶν Ποσειδῶνων...
Πάρε με στὴν ἀγκάλῃ σου, τ' ἀστέρια νὰ γκρεμίσω,
Νὰ καταπιῶ τὴ θάλασσα, τὸ θράγο νὰ κολήσω...
Διῶξέ μ' ἀπ' τὴν ἀγκάλῃ σου, τὴ φρίκη ν' ἀγκαλιάσω,
Μέσα στὴν Κόλασι νὰ μπῶ, στὸ αἷμα μου νὰ θράσω!...

Γυναῖκα! τῆς χαρᾶς πηγῆ καὶ θάλασσα τῶν πόνων!
Μῦρο τῶν κρίνων τοῦ θουνοῦ, ἀγκάθι τῶν ἀνθῶνων...
Δός μου ἓνα χἀδι σου ἀπαλό, καὶ μετρὸς νὰ γονατίσω
Καὶ ν' ἀρνηθῶ τὴν πίστι μου καὶ νὰ σὲ προσκυνήσω!...

Γυναῖκα! τῆς χαρᾶς πηγῆ καὶ θάλασσα τῶν πόνων!
Τῶν Χερουθεῖμ προσκύνημα, κατάρτα τῶν Δαιμόνων...
Πές μου ἓνα λόγο σου γλυκὸ, τὴ Λήθη ν' ἀγκαλιάσω
Καὶ μὲ τὴν τρέλλα μου χορὸ στὰ μνήματα νὰ πᾶσω!...

Γυναῖκα! τῆς χαρᾶς πηγῆ καὶ θάλασσα τῶν πόνων!
Προσκυνητᾶρι τῶν Καιρῶν, κατάρτα τῶν Αἰώνων...
Πές μου ἓνα λόγο μυστικὸ, τὴ Νύχτα νὰ φωτῶ,
Νὰ φέξω τὰ Μυστήρια, τὴν Ἄβυσσο νὰ λύσω!...

Γυναῖκα! τῆς χαρᾶς πηγῆ καὶ θάλασσα τῶν πόνων!
Χαμόγελο τῆς Χαραυγῆς, ὄργη τῶν Ποσειδῶνων...
Γεῖρε στὰ μάτια σου νὰ ἰδῶ, τὸ Χᾶος νὰ γεμίσω
Καὶ νὰ πουλήσω τὴ ζωῆ, τ' ἄστρα νὰ σοῦ χαρίσω!...

Γυναῖκα! τῆς χαρᾶς πηγῆ καὶ θάλασσα τῶν πόνων!
Μῦρο τῶν κρίνων τοῦ θουνοῦ, ἀγκάθι τῶν ἀνθῶνων...
Σφίξε με στὴν ἀγκάλῃ σου καὶ δός μου τὸ κορμὶ σου,
Λύσε τὰ μαῦρα σου μαλλιά, στὰ στήθια μου κολήσω,
Νὰ θλαστήμῃσω τὴ ζωῆ, ν' ἀπαρνηθῶ τὴν Πλάσι.
Νὰ μπῶ στὴν Κόλασι ἐμπνός, ἡ Γῆς νὰ μὲ χορτάσῃ,
Νὰ ἰδῶ τ' ἀστέρια δολιμαυρα κι' ὁ Ἥλιος νὰ μαυρίσῃ,
Νὰ τρέξῃ ὁ πόνος ποταμὸς τὸ δάκρυ νὰ στραγγίσῃ!...

Γυναῖκα! θρούσι τῆς χαρᾶς, ἀνθὲ τῶν ἀκανθῶνων!
Κύκνε στὴ λίμνη τῶν καυμῶν καὶ κόρακα τῶν πόνων...
Θεῶν δνειρογέννημα, σκιατρω τῶν δολοφῶνων!
Γυναῖκα! τῆς χαρᾶς πηγῆ καὶ θάλασσα τῶν πόνων!...
Δός μου τῆς Λήθης τὸ κρασί, νὰ πάω στὸ Κοιμητήρι
Καὶ κλάψε, κλάψε... γιόμισε μὲ δάκρυα τὸ ποτήρι,
Νὰ μοῦ γλυκάνῃς τὸ κρασί, νὰ πιῶ καὶ νὰ μεθύσω,
Γλυκὰ νὰ τραγουδήσω!...

Ἡ ΒΡΥΣΙ ΤΟΥ ΠΟΘΟΥ

Στὸ Βράχο, τὸν γκρεμὸβραχο, τὸν ἀγκαθοσπαρμένο,
Ἐξωτικία μελόθρουσι, αἰώνια θρούσι τρέχει!...
Εἶνε τὸ μέλι τῆς γλυκῆ, γλυκὸ καὶ μαγεμένο,
Κι' ὅποιος θὰ πῆ μαγεύεται... καταραμένη θρούσι!...
Καὶ τὸν γκρεμὸ δὲ σκιάζεται, τ' ἀγκάθια δὲ λογιάζει!
Παταῖε τ' ἀγκάθια, τὸν γκρεμὸ... γλυκεῖα τοῦ Πῆθου ἢ θρούσι!
Μὰ ἔωτικό τὸ μέλι τῆς, κι' ὅταν ἡ δίψα σθῶσι,
Ἄνοιγει τάφο στὴν καρδιά, τὸ στόμα φαρμακώνει!
Ὅποιος θὰ πῆ πικραίνεται καὶ θλαστήμαί καὶ φεύγει
Καὶ καταριέται τὴ ζωῆ... ὡς ἡ ξαναδιψᾶσι,
Νὰ ξαναπῆ, νὰ πικραθῆ, νὰ θλαστήμῃσι πάλι!...
Πέρασαν χρόνι ἀμέτρητα κι' ἀστέρευτ' εἶνε ἡ θρούσι
Κ' οἱ διψασμένοι ἀμέτρητοι, ποῦ πᾶν ἐκεῖ καὶ πίνουσι...
+ ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΥ (Στρατηγός)